

Друковані видання – наукові, публічно-занурені, методичні, монографічні, енциклопедичні, збірники та інші видання, які використовуються в освітньо-виховному процесі.

Софтвер – адміністративні програми, створені для управління роботою університету та його підрозділами; методичні програми, які використовуються в освітньо-виховному процесі; підприємницькі програми, які використовуються в економіці та фінансах; софтвер, який використовується в сфері землеробства, промисловості, будівництва, транспорту, залізничного та автотранспортного та морського флоту, а також у сфері обслуговування пасажирів та інші.

Університетські видання – видання, які створюються та публікуються в університеті та підрозділах, які відповідають за підготовку кадрів та виконання функцій, передбачених законом України та відповідно до університетської політики та стратегічного плану розвитку.

Університетські публікації – видання, які створюються та публікуються в університеті та підрозділах, які відповідають за підготовку кадрів та виконання функцій, передбачених законом України та відповідно до університетської політики та стратегічного плану розвитку.

Університетські публікації – видання, які створюються та публікуються в університеті та підрозділах, які відповідають за підготовку кадрів та виконання функцій, передбачених законом України та відповідно до університетської політики та стратегічного плану розвитку.

Університетські публікації – видання, які створюються та публікуються в університеті та підрозділах, які відповідають за підготовку кадрів та виконання функцій, передбачених законом України та відповідно до університетської політики та стратегічного плану розвитку.

Університетські публікації – видання, які створюються та публікуються в університеті та підрозділах, які відповідають за підготовку кадрів та виконання функцій, передбачених законом України та відповідно до університетської політики та стратегічного плану розвитку.

СЛОВ'ЯНСЬКИЙ ВІСНИК

Збірник наукових праць

Випуск 19

Серія «Історичні та політичні науки»

Наукова редакція:

доктор політичних наук, професор Б. М. Юськів

Співредактори: О. І. Шевченко, Н. В. Солов'яненко, А. Г. Катеринчук

Секретар: О. І. Шевченко

Рівне – 2014

ІДА – 442

Бібліографія: 100

Рецензенти:
Фісанов Володимир Петрович – доктор історичних наук, професор;
Федуняк Сергій Георгійович – доктор політичних наук, професор.

Редакційна колегія серії „Історичні та політичні науки”:

Головний редактор: Юськів Богдан Миколайович – доктор політичних наук, професор;
Заступ. головного редактора: Тихомирова Євгенія Борисівна – доктор політичних наук, професор;
Троян Сергій Станіславович – доктор історичних наук, професор.

Відповідальний секретар: Парфенюк Володимир Миколайович – кандидат політичних наук, доцент
Члени редколегії: Алексеев Юрій Миколайович – доктор історичних наук, професор;
Ільюшин Ігор Іванович – доктор історичних наук, професор;
Кириден Алла Миколаївна – доктор історичних наук, професор;
Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор;
Стоколос Надія Георгіївна – доктор історичних наук, професор;
Швецьова-Водка Галина Миколаївна – доктор історичних наук, професор;
Шелюк Людмила Олександровна – кандидат історичних наук, доцент;
Гон Максим Мойсейович – доктор політичних наук, професор;
Ткач Олег Іванович – доктор політичних наук, професор;
Федуняк Сергій Георгійович – доктор політичних наук, професор;
Шугаєва Людмила Михайлівна – доктор філософських наук, професор;
Юрченко Сергій Васильович – доктор політичних наук, професор.

Друкується за ухвалою вчених рад Рівненського інституту слов'янознавства Київського славістичного університету (протокол №5 від 12 травня 2014 р.) і Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №5 від 13 травня 2014 р.).

Співзасновники: Рівненський державний гуманітарний університет, Рівненський інститут слов'янознавства Київського славістичного університету.

Реєстраційне свідоцтво наукового збірника №4757, серія КВ від 22.12.2000 р.

Збірник затверджено постановою президії ВАК України як фахове наукове видання з історичних та політичних наук, протокол №1-05/3 від 14 квітня 2010 р.

Слов'янський вісник: збірник наукових праць. Серія „Історичні та політичні науки” / Рівненський державний гуманітарний університет, Рівненський інститут слов'янознавства Київського славістичного університету. – Випуск 19. – Рівне, 2014. – 170 с.

У збірнику висвітлюються питання всесвітньої історії, історії та політики слов'янських країн, міжнародних відносин і політичного життя. Важлива увага приділена проблемам української історії та політики, що осмислюються як у контексті розвитку інших слов'янських народів, так і в загальноцивілізаційному руслі.

Видання розраховане на науковців, викладачів, а також усіх, хто цікавиться проблемами всесвітньої та української історії, політології та міжнародних відносин.

Троян С. С. НА ШЛЯХУ ДО СВІТОВОЇ ВІЙНИ: А. фон ТІРПІЦІ І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКІ ПЛАНИ КАЙЗЕРІВСЬКОЇ НІМЕЧЧИНИ НА РУБЕЖІ XIX – XX СТ.	70
Харитоненко М. В. АМЕРИКАНО-ІРАНСЬКІ ПРОТИРІЧЧЯ: ПРИЧИНІ ТА НАСЛІДКИ	74
Хитровська Ю. В. ОФІЦІЙНІ ПОЗИЦІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ТА РИМО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКОВІ ПРАВОБЕРЕЖНОЇ УКРАЇНИ щодо РОЗПОВСЮДЖЕННЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ІДЕОЛОГІЇ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ XIX – НА ПОЧАТКУ ХХ СТ.	78
Шерстюк Р. М. ПРАКТИКА РЕАЛІЗАЦІЇ ЕТНОКОНФЕСІЙНОЇ ПОЛІТИКИ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ щодо ГРЕКО- УНІАТСЬКОЇ ЦЕРКВИ НА ПРАВОБЕРЕЖНІЙ УКРАЇНІ: ЗА МАТЕРІАЛАМИ ОБЛАСНИХ ДЕРЖАВНИХ АРХІВІВ (КІНЕЦЬ XVIII – XIX СТ.)	81
Цецик Я. П. РОЗВИТОК СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ВІДНОСИН НА ВОЛИНІ (КІНЕЦЬ XIX – ПОЧАТОК ХХ СТ.)	86
Małecka Anna A BLOW TO POLISH SCIENCE: THE ARREST OF PROFESSORS OF THE ACADEMY OF MINING IN SONDERAKTION KRAKAU	91
Stark Katarzyna HISTORIA W UJĘCIU MIKOŁAJA BIERDIAJEWА	95
ПОЛІТИЧНІ НАУКИ	99
Боклінка О. О. УКРАЇНОФОБІЯ ТА РОСІЙСЬКИЙ ШОВІНІЗМ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРОСТОРІ: ПРИЧИНІ ВИНИКНЕННЯ ТА НАСЛІДКИ	99
Волошин Н. В. ЗОВНІШНЄ ОЦІНЮВАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ДОСЯГНЕНЬ З ІСТОРІЇ У ПРАКТИЦІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН	103
Головчук О. В. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ КОНЦЕНТРАЦІЇ І ПРОЗОРОСТІ СУСПІЛЬНО- ПОЛІТИЧНИХ ЗМІ В ЄВРОПЕЙСЬКИХ ДЕРЖАВАХ	107
Голуб'як Н. Р. МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО АНАЛІЗУ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ	111
Закіров М. Б. М. О. БЕРДЯЄВ: ПЕРЕЛОМЛЕННЯ ІДЕЙ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ В РЕАЛІЯХ РОСІЙСЬКОГО СВІТОСПРИЙНЯТТЯ	115
Карпчук Н. П. СУБ'ЄКТИ ТА ОБ'ЄКТИ СИСТЕМИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТРАНСКОРДОННОЇ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ ТА РУМУНІЇ	120
Кіянка І. Б. РЕАЛІЗАЦІЯ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ЦІННОСТЕЙ У КОНТЕКСТІ ДЕМОКРАТИЧНИХ ЗМІН В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ	124
Крет О. В. ПРОЦЕС ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУ В УКРАЇНІ	128

Крет Р. М.	ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗОВНІШньОПОЛІТИЧНИХ АСПЕКТІВ ПОБУДОВИ СОЮЗНОЇ ДЕРЖАВИ БІЛОРУСІ ТА РОСІЇ	131
Лаврук Т. П.	МАСОВА КУЛЬТУРА ЯК СИМУЛЯТОР ГЕОПОЛІТИЧНОЇ РЕАЛЬНОСТІ.....	135
Лещенко О. А.	ЮНЕСКО – СТВОРЕННЯ, ГОЛОВНІ ФУНКЦІЇ ТА НАПРЯМКИ ДІЯЛЬНОСТІ	140
Мовчанюк Т. В.	ІМІДЖ УКРАЇНИ В ЦЕНТРАЛЬНИХ ГАЗЕТАХ БІЛОРУСІ «СОВЕТСКАЯ БЕЛАРУСЬ» ТА «НАРОДНАЯ ГАЗЕТА» (2010-2013 РР.): КОНТЕНТ-АНАЛІТИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ	143
Остап'як В. І.	ЧИННИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ ТА ДЕЗІНТЕГРУЮЧІ ФАКТОРИ УКРАЇНИ.....	148
Постельжук О. П.	ЕКСТРЕМІЗМ УВО ТА ОУН ЯК МЕТОД БОРОТЬБИ З УКРАЇНСЬКИМ ОПОРТУНІЗМОМ В II РЕЧІ ПОСПОЛИТІЙ.....	151
Хавruk I. A.	КОНСТИТУЦІЙНИЙ ПРОЦЕС У РЕСПУБЛІЦІ БІЛОРУСЬ: РОЛЬ РЕФЕРЕНДУМУ В ПРИЙнятті КОНСТИТУЦІЇ	155
Юськів Б. М.	ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЕКТІВ ТРАНСКОРДОННОЇ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ ТА БІЛОРУСІ	158
Gitling Maciej.	EDUCATIONAL AND PROFESSIONAL ASPIRATIONS OF YOUNG PEOPLE	163
ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ		168

О. В. Крет

ПРОЦЕС ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУ В УКРАЇНІ

(Крет Ольга Віталіївна – кандидат політичних наук, доцент кафедри документальних комунікацій Рівненського державного гуманітарного університету).

Розглядається процес впровадження електронного уряду в Україні, організаційно-правові аспекти його розвитку, взаємодія органів влади і громадян за допомогою ІКТ у системі електронного уряду.

Ключові слова: електронний уряд, електронне урядування, державне управління, Інтернет, інформаційне суспільство.

Рассматривается процесс внедрения электронного правительства в Украине, организационно-правовые аспекты его развития, взаимодействие органов власти и граждан с помощью ИКТ в системе электронного правительства.

Ключевые слова: электронное правительство, электронное управление, государственное управление, Интернет, информационное общество.

This paper deals with the process of implementing e-government in Ukraine, organizational and legal aspects of its development, the interaction of government and citizens through information and communication technologies in e-government system.

Keywords: e-government, e-government, public administration, Internet Information Society.

Постановка наукової проблеми та її значення. В умовах розвитку глобального інформаційного суспільства реальною подією і незворотною його тенденцією є широке застосування нових інформаційних і комунікаційних технологій (ІКТ) у всіх сферах нашого життя. При цьому ІКТ суттєво впливають на суспільство в цілому і на державу як політичний інститут зокрема. Те, що донедавна здавалося неймовірним, зараз вже сприймається, як нормальнє явище. Водночас особлива роль в цьому процесі належить глобальній мережі Інтернет, котра досить активно використовується в політичному процесі і являє собою засіб масової інформації і комунікації. Інтернет відкриває нові можливості для взаємодії органів державної влади, бізнесу і громадян. Найбільш ефективним засобом взаємодії держави і суспільства у мережі Інтернет сьогодні є система електронного уряду – одна із організаційно-управлінських інновацій ХХІ століття, використання якої забезпечує продуктивну взаємодію всіх гілок влади як між собою, так і з суспільством та значно спрощує процедури отримання послуг.

Категорія електронного уряду знаходитьться в стадії активного теоретичного осмислення представниками політичної науки, як в Україні, так і за її межами. Слід підкреслити, що у провідних країнах світу останнім часом реалізуються національні програми адаптації державного управління до умов інформаційного суспільства, що передбачають впровадження системи електронного уряду як нової форми взаємодії влади і суспільства для підвищення якості державноуправлінських послуг.

Стрімкий розвиток і трансформація суспільно-політичних процесів в умовах переходу до інформаційного суспільства, розвиток сучасних ІКТ потребують глибокого дослідження процесу формування і розвитку електронного уряду в Україні. Під дією факторів впровадження системи електронного уряду дозволяє владі коригувати адміністративні процеси у визначеному напрямку, удосконалювати організаційний, правовий, ресурсний механізми державного управління [1].

Даний процес потребує постійного моніторингу і аналізу ситуації саме тому, що використання системи електронного уряду, перш за все, забезпечує відкритість і прозорість діяльності органів державної влади, а також забезпечує рівень довіри громадян до влади, тому сам хід формування електронного уряду в Україні становить науковий інтерес і потребує подальшого дослідження.

Аналіз останніх досліджень. Аналіз останніх досліджень із зазначеної теми свідчить про інтерес науковців до теоретичних та прикладних аспектів окресленої проблеми – становлення і розвиток інформаційного суспільства і електронного уряду. Науковими дослідженнями різноманітних аспектів розвитку інформаційного суспільства, запровадження електронного уряду та електронної демократії займалися зарубіжні та вітчизняні вчені – Д. Белл, М. Бонем, М. Вершинін, М. Кастельс, Й. Масуда, Е. Тофлер, Л. Гросман та інші.

Питання розвитку інформаційного суспільства в Україні, інформаційно-аналітичне забезпечення діяльності органів державної влади та впровадження системи електронного уряду в державне управління розглядають у своїх працях І. Коліушко, Г. Почепцов, К. Линьов, С. Чукут, О. Кучмій, А. Серенок, П. Клімушин, О. Радченко, І. Клименко та інші.

Незважаючи на великий науковий інтерес фахівців до проблем використання ІКТ в політиці, в сфері державного управління, багато теоретичних, методологічних та практичних питань залишаються невирішеними і потребують поглибленаого опрацювання.

Мета і завдання дослідження. Метою дослідження є визначення основних напрямків, технологічних аспектів і особливостей формування електронного уряду в Україні. Завдання дослідження – проаналізувати процеси впровадження електронного уряду в українській державі і визначити їхню роль в демократичному житті держави.

Виклад основного матеріалу й обґрутування отриманих результатів. Поняття «електронний уряд» (від англ. e-government) з'явилось на початку 1990-х років, але в практичну площину фактично перейшло в останні декілька років минулого століття. Розробкою електронного уряду займалися такі розвинені країни як: США, Канада, держави Європейського Союзу [2], які вже розробили й активно впроваджують нові електронні послуги як складову загальних програм побудови інформаційного суспільства.

Електронний уряд – це організаційно-управлінська організація, нова, заснована на інформаційно-комунікаційних технологіях, соціально-орієнтована форма державного управління. Вона потребує кардинального перегляду взаємовідносин між інститутами державної влади і суспільства та орієнтована на ефективне, швидке і прозоре надання інформації громадянам, бізнес-структурам, а також органам державної влади для забезпечення ефективного і успішного функціонування політичної системи.

Електронний уряд робить систему державного управління більш прозорою і підзвітною, відкриває для громадян доступ до процесу прийняття політичних рішень. Впровадження електронного уряду володіє суттєвим демократичним потенціалом. ІКТ не несуть жодного ідеологічного навантаження, а електронний уряд проекціонує притаманні економічній і політичній системі властивості. Позитивний ефект в галузі розвитку демократії і громадянського суспільства тісно поєднаний не тільки з системою демократичних традицій в державі, але і з новими формами електронної взаємодії в суспільстві.

Розвиток нових технологій і електронного уряду приводить до збільшення ступеню участі громадян в політичному житті країни і в процесі прийняття політичних рішень, до розвитку ідеалів громадянського суспільства. На сучасному етапі виникає нова форма демократії – електронна, в якій поєднуються елементи представницької і прямої демократії. В електронній демократії виділяють три етапи: інформування, консультування і участь. Завдячуячи таким технологіям як електронне голосування, електронний референдум та іншим, що активно застосовуються в Європі, електронна демократія дає можливість приймати участь в політичному житті всім громадянам, незалежно від їх соціальної, культурної, расової, релігійної і інших прилягань. Процеси формування електронної демократії в державі свідчать про масштабну модернізацію політичної системи, проявлення нових суб'єктів політики [3].

Реалізація стратегії побудови електронного уряду в Україні має свою специфіку. Основою для цифрових перетворень, у тому числі і в діяльності державних та урядових структур, є готовність громадян використовувати можливості інформаційно-комунікаційних технологій, оцінити їхні переваги, знаходити нові способи застосування для свого життя, бізнесу, громадської, наукової діяльності, освіти тощо. Цей процес може ініціюватися трьома секторами, що визначають основи суспільного життя – державним, суспільним, діловим.

В Україні розпочався процес реформування національних електронних інформаційних ресурсів, про що свідчить прийняття відповідних законів – Закону України «Про концепцію Національної програми інформатизації» та Закону України «Про Національну програму інформатизації». Для забезпечення діяльності органів державної влади та недержавних структур створюються та функціонують інформаційні системи та інформаційно-аналітичні центри. Перший етап розвитку електронного уряду в Україні завершився прийняттям Указів Президента України «Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні» (2000 рік) і «Про підготовку пропозицій щодо забезпечення гласності та відкритості діяльності органів державної влади (2001 рік). Укази носили загальнотеоретичний характер і визначали найбільш загальні аспекти використання сучасних інформаційних і комунікаційних технологій.

Постанова Кабінету Міністрів України «Про заходи щодо створення електронної інформаційної системи «Електронний Уряд» поклала початок для ефективного функціонування електронного уряду, зазначивши, що електронний уряд – це інформаційна система взаємодії влади і суспільства на основі поєднання внутрішньої урядової і зовнішньої суспільної інфраструктури через владні Інтернет-представництва (портали), що розширює доступність державноуправлінських послуг у мережі Інтернет та скорочує терміни їх виконання.

У серпні 2003 року наказом Державного комітету зв'язку та інформатизації України для реалізації цих заходів був розроблений Порядок надання інформаційних та інших послуг з використанням електронної інформаційної системи «Електронний Уряд», який визначав процедуру надання органами виконавчої влади інформаційних та інших послуг громадянам і юридичним особам з використанням електронної інформаційної системи «Електронний Уряд».

У грудні 2002 року відбулася презентація загальнодержавної програми «Електронна Україна», яка визначала стратегічні завдання Національної програми інформатизації соціально-економічного, науково-технічного, національно-культурного розвитку країни і мала посприяти побудові сучасної ринкової економіки в Україні. Програма передбачала вирішення комплексу завдань, результатом виконання яких мав бути позитивний вплив як на економіку в цілому, так і на підвищення ефективності функціонування органів державної влади, а також сприяння впровадженню нових механізмів взаємовідносин між громадянами і владою, громадянами і підприємствами та громадськими організаціями [4].

В 2013 році Національним центром електронного урядування на замовлення Державного агентства з питань науки, інновацій та інформатизації України за підтримки Секретаріату Кабінету Міністрів України у рамках Міжнародного наукового прогресу «Інформаційне суспільство в Україні» була завершена робота над Оцінкою електронної готовності України, яка була презентована громадськості.

Робоча група складалася з представників урядових структур, наукових установ, інститутів громадянського суспільства та незалежних експертів. Директор Національного центру електронного урядування О. Архипська під час презентації наголосила, що «.. перший і єдиний раз Оцінка готовності України до електронного управління проводилася в 2002 році і її результати мали стати основою інформаційно-аналітичної складової загальнодержавної програми «Електронна Україна». Через об'єктивні та суб'єктивні причини реалізація зазначененої програми не відбулася. З того часу інформаційні технології суттєво змінилися, як і спосіб їх використання та рівень інформаційної культури користувачів»[5].

У звіті 2002 року зазначалося, що тільки 40% шкіл було оснащено комп'ютерами, соціальні мережі не були широко розповсюджені, мобільний Інтернет був менш розвинутий, смартфони та планшети тільки були запущені у виробництво, а про відкриті дані, відкриті стандарти і відкриті технології ще не йшлося. Минуло більше десяти років і інформаційно-комунікаційні технології стали масовими та персоніфікованими. Їх застосування в публічному управлінні стало прогресивним, змінивши структуру суспільних послуг і характер відносин держави та громадян у режимі он-лайн, що пов'язано передусім із цифровізацією всіх аспектів життедіяльності суспільства.

Згідно Указу Президента України від 9 грудня 2010 року «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» в Україні налічується 75 центральних органів виконавчої влади: 18 міністерств, 25 служб, 16 агентств, 12 інспекцій, Пенсійний фонд. Разом з Адміністрацією Президента України, Верховною Радою України, Національними комісіями, Секретаріатом Кабінету Міністрів України, вищими судовими органами України, ЦВК та РНБО – все це становить 90 органів державної влади. Анкети щодо електронної готовності було розіслано всім зазначенним органам, а також всім обласним державним адміністраціям, міським адміністраціям міст Києва і Севастополя [6].

Слід зазначити, що Україна, як і більшість країн сучасного світу, поступово рухається до інформаційного суспільства. Але разом з тим, формування електронного уряду для більшості громадян нашої держави є досить далеким і не надто актуальним порівняно з проблемами зайнятості, соціального захисту, охорони здоров'я тощо.

Електронний уряд в Україні на даний час не достатньо відображає управлінські процеси держави, не дивлячись на те, що має власний план дій та стратегію розвитку електронного врядування та інформаційного суспільства в цілому.

На сьогодні у нашій державі існує досить велика кількість нормативно-правових актів, що регулюють відносини у сфері інформаційних технологій. Проте значна частина з них потребує внесення змін та доповнень, оскільки тісно чи іншою мірою не узгоджуються між собою.

Серед проблем, вирішення яких потребує подальшого розвитку стратегії електронного урядування, є низький рівень економічного розвитку країни, комп'ютерної обізнаності та користування послугами Інтернет, загалом невисокі технічні характеристики інформаційної інфраструктури країни (швидкість передачі даних, надійність, доступність), слабка орієнтація на потреби громадян та урядових установ тощо [7]. Крім того, існують проблеми фінансового, культурного, політичного та професійного характеру. З боку держави фінансові проблеми зумовлені недостатнім фінансуванням і не всі громадяни України мають можливість оплачувати послуги використання Інтернету; переважно більшість населення країни має низький рівень інформаційної культури; іноді політики не зацікавлені у відкритості та прозорості своєї роботи для громадян, або, навпаки, використовують мережу для застосування «чорного» піару; часто-густо з боку керівництва існує мала зацікавленість використання інформаційних технологій.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Таким чином, електронний уряд являє собою організаційно-управлінську інновацію, новий спосіб організації і розвитку системи державного управління. Інформатизація органів державної влади України, забезпечення взаємодії органів державної влади і громадян за допомогою ІКТ у системі електронного уряду є одним з актуальних завдань державного управління.

Тим не менше, автор вважає, що створення електронного уряду в Україні стримується як в наслідок недостатнього розвитку інформаційного суспільства, так і в наслідок політико-адміністративних проблем, необхідності удосконалення державної політики в даній сфері.

Розповсюдження електронного уряду України в значній мірі залежить від готовності використання інтерактивних сервісів населенням і бізнес-структурами, можливостей доступу до Інтернету і безпосередній зв'язок з рівнем добробуту громадян і соціально-економічним розвитком країни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Серенок А. Електронне урядування в інформаційному суспільстві: монографія / А. Серенок, П. Клімушин. – Х. : Magistr, 2010 – 312 с.
2. Вершинин В. Политическая коммуникация в информационном обществе / В.Вершинин. – СПб. : Изд-во Михайлова В.А., 2001. – С.115-132.
3. Шустова М. К вопросу внедрения электронного правительства и электронной демократии в Европе / М.Шустова // Общество и право. – 2011. – №2. – С.273-277.
4. Почепцов Г. Інформаційна політика: навч. посібник // Г.Почепцов, С.Чукут. – К. : Знання, 2006. – С.397-557.
5. Презентовано Оцінку електронної готовності України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.kmu.gov.ua/control/publish/article.
6. Оцінка електронної готовності України 2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.nc.gov.ua/menu/publications/doc/elektronno.../E-ocinka-2013_1.pdf.
7. Європейські комунікації: монографія / Є.Макаренко, М.Ожеван, М.Рибков [та ін.]. – К. : Центр вільної преси, 2007. – С.7-37.